

"AMERIŠKA DOMOVINA"

AMERICAN HOME SLOVENIAN DAILY NEWSPAPER Cleveland, Ohio

Subscription rates: United States and Canada, \$5.50 per year; Cleveland, by mail, \$7.00 per year...

Entered as second-class matter January 5th, 1909, at the Post Office at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3d, 1879.

BESEDA IZ NARODA

Razstava ročnih del pri S. Ž. Zveza

Cenjenim čitateljem in tudi drugim je že gotovo znano, da bomo članice podružnice Slovenske ženske zveze priredile razstavo ženskih ročnih del...

Na tej razstavi bo imela vsaka clevelandka podružnica in iz okolice svojo posebno stojnico, kjer bodo razložena lepa ročna dela naših žena in deklet, poleg tega pa bo tudi lep program vsako popoldne in zvečer.

V predporadi so vstopnice po 15 centov, kar je v resnici zelo majhna vstopnina, a pri blagajni pa bo 25 centov. S tem boste lahko deležni tudi ene izmed 20 lepih nagrad.

Članice od podružnice št. 32 SZZ prosim, da sedaj pokažete delo svojih pridnih rok in sicer s tem, da daste na razstavo, če imate doma kaj ročnega dela.

Tekma za "Slovenski dan"

Upam, da vam je že vsem znano, da imamo v Euclidu tekmo za prodajanje znakov za "Slovenski dan."

Pri društvu Zvon so v ta namen izvolili Mrs. Agnes Žagar, ker upajo, da jim bo ona s svojim nasmehom in prijazno besedo gotovo pridobila prvenstvo v tej tekmi in dosegla to čast, da bo ona odkrila spominsko ploščo, katera bo odkrita 1. junija v počast našemu slovenskemu pesniku g. Ivan Zormanu.

Pri Glasbeni matici so si pa izbrali lepo, mlado gospodično Ann Gačnik, ki je poznana kot dobra pevka in tako upajo prekositi vse druge tekmovalke, ker so prepričani, da ne bo nihče odrekla nakupa, če mu bo tako priljubljena oseba ponudila znak v prodajo.

Pri klubu Ljubljana so pa izvolili gospo Frances Rotter, da bo ona s svojo prijaznostjo poskusila ohraniti to čast v Euclidu. Tukaj vidite, da je to res bitka in skoro bi rekla, da je še hušje kot v Evropi. Samo tukaj smo toliko bolj srečni, ker bo odločal ves narod, komu se bo dala ta čast.

5. Končno jih je pa še najmanjši odstotek, od 3 do 10, ki ne pravijo ne tako ne tako. Ti ljudje ne posvečajo vojni nobene pozornosti in jim ni mar svetovni položaj.

Ako bi hotel kdo naglo dobiti človeka, ki je za takojšnje napoved vojne Nemčiji in Italiji, naj gre v južne države. Tam naj bi vprašal moškega, ki je star okrog 30 let, ki ima srednje velike dohodke in ki je izdelal vsaj višjo šolo.

Ako bi hotel naglo dobiti človeka, ki je proti vojni, naj bi šel na osrednji zapad, ter vprašal za mnenje prvo žensko,

Mislim pa, da si vsak lahko šteje v ponos in čast nositi ta znak. Saj s tem pokazemo, da smo tukašnji Slovenci res zavvedni in da hočemo še nadalje obdržati svoj slovenski narod.

Apeliram na vse naše slovenske rojake in rojakinje, da greste tem našim prodajalcem znakov v vseh ozirih na roke in tako vi odločite zmagovalko. Mrs. J. Klein.

Od podružnice št. 14 SMZ

Na severni strani mosta v Collinwoodu se je ustanovila podružnica št. 14 Slovenske moške zveze, ki prav lepo napreduje in vabi vse fante in moške, da pristopite k tej podružnici.

Naznanjamo vam, da se bo 25. maja vršila izredna seja in to pa samo zato, da bomo sprejeli vse člane, ki žele pristopiti v mesecu maju, kajti ta mesec moramo vpisati veliko število novih članov in če že ne za drugo, vsaj zato, da bomo imeli tudi mi svojega delegata na prihodnji konvenciji.

Zato pa vabimo vse člane, ki ste že vpisani, da gotovo pridele na to sejo in pripeljete s seboj tudi kaj novih članov, da bodo vsi skupaj sprejeti. Vsak, ki bo čital te vrstice, povej tudi svojem usosedu ali prijatelju in če še ni član SMZ, pa ga pripelji na to sejo, da bo pristopil tudi on v naše vrste.

Torej ne pozabite, da se naša prihodnja seja vrši v nedeljo, 25. maja ob devetih dopoldne v Turkovi dvorani na Waterloo Rd.

K veliki udeležbi vas vabi Odbor.

Stavba, ki jih grade živali

V vsej tropski Afriki niso postavili najvišjih zgradb ljudje, temveč živali, in to majhne živali, kakor so na primer termiti. Človeška stavbarska umetnost še ni postavila tako velikih zgradb, kakor žival, če vzamemo razmerje med ljudmi in termiti, ki so čisto majhni, pa postavijo 12 metrov visoke zgradbe.

Življenje termitov je čudovito. Termiti zbirajo strohneli les in druge organske snovi, zlasti rogozničarje in papir. Boje se luči in sončne toplote. Njihovi izleti, ali boljše bojni pohodi so običajno zvečer in ponoči. Če naletite na primeren predmet za svoj plen, ga prevlečete z ilovico, nato pa iz noztranje strani izgratejo.

ki jo sreča, ali pa moškega, ki je star nad 50 let in ki ima majhne dohodke.

To pomeni, v katerem kraju dežele so za vojno in v katerem glede tega vprašanja vsak na podlagi tega, kako bi vojna vplivala na njegov osebni položaj, ne pa na položaj dežele.

In vse to mora predsednik Roosevelt vzeti v poštev in določiti pravo smernico Zed. držav. Pričuje, da bo o tem spregovoril jutri.

SLOVENSKA LOVSKA ZVEZA

Zapisnik seje Slovenske lovske zveze vršice se dne 6. aprila 1941, v Barbertonu, Ohio.

Solovec predsednik otvori sejo točno ob 10. uri dopoldne v navzočnosti zastopnikov treh lovskih klubov. Zastopani so bili Euclid Rifle klub, Slovenski lovski klub Barberton in Rainbow Hunting klub. Na zahtevo navzočih pokliče predsednik imena zastopnikov posameznih klubov.

Citanje zapisnika zadnje letne seje. Zbornica je zato, da se zapisnik sprejme, kot je bil čitan. Predsednik ponovno vpraša navzoče, če so za predlog, kategera so slišali iz zapisnika zadnje letne seje in sicer, da lahko vsak pristopi v zvezo, tudi če po rodu ni Slovan, da je le prišel v sorodstvo (potom zakona) tega ali onega člana kluba, spadajočega v Slovensko lovsko zvezo.

Predčita se tudi pismo (odgovor) od St. Clair Rifle kluba na povabilo, ko smo lansko leto povabili vse klube za pristop k zvezi. J. Fortuna stavi predlog, da se vzame pismo na znanje in se pusti stvar za sedaj tako kot je, ako pa hoče kateri pristopiti, je zveza pripravljena vsak klub sprejeti vsak čas.

Solovec predsednik je mnenja, da kot prvi pride v poštev v letšnjem letu Slovenski lovski klub Barberton in drugi pa je Euclid Rifle klub. Zato pa vpraša zastopnike imenovanih klubov, če imajo že kakšna navodila svojih klubov za današnjo sejo.

Predlog, da bi prišli vsi klubi enkrat na leto skupaj (izven strelskih tekem) in priredili skupni piknik, radi tehtnih razlogov, ni dobil zadostne večine. Ker so vse ostale točke dnevnege reda izčrpane, se preide na določevanje plače odbora in volitev istega.

J. Šepic predlaga, da ostane plača odbora, kot je bila do sedaj. J. Fortuna in Sober podpirata in ker ni bilo ugovora, je bil predlog soglasno sprejet.

Zastopnika Euclid Rifle kluba poročata, da je mnenje njih kluba, da se s tekmami nikakor ne prične pred julijem mesecem, to pa iz razloga, da se da klubom priliko dobro se pripraviti, ker le na ta način bodo tekme bolj zanimive in privlačne za člane.

Solovec predsednik pojasni pomen tekem med posameznimi klubi in apelira na zbornico, da gremo bolj energično na delo in naj vsak klub oziroma odbor vpletje med člani dobro disciplino, da bomo imeli ob času tekem več uspeha in ugleda od strani gledalcev, kar bo seveda naši zvezi v posebno čast.

J. Šepic govori v prilog odbora in istega navdušuje, da še nadalje deluje po istih smernicah, kot je deloval do sedaj; na podlagi skupnega razumevanja za koristi Slovenske lovske zveze.

J. Šepic govori v prilog odbora in istega navdušuje, da še nadalje deluje po istih smernicah, kot je deloval do sedaj; na podlagi skupnega razumevanja za koristi Slovenske lovske zveze.

J. Fortuna predlaga, da se pri letošnjih tekmah naredi drugi red, kot je bil do sedaj v

navadi in je zato, da se prične s tistim klubom na čigar strelišču se vrši tekma in drugi pa naj bo na vrsti klub, pri katerem se bo vršila prihodnja tekma v istem letu in potem ostali po vrsti. J. Kic in J. Šepic podpirata ta predlog, ki je bil soglasno sprejet.

Zbornica se tudi strinja s točko glede reda in varnosti za časa tekem med klubi. Za to skrbi še nadalje dotični klub, kjer se vrši tekma.

Solovec Sober vpraša navzoče, kaj mislijo o tej točki: Kakor lovec pokliče goloba ven ter je isti vržen v napačno smer, ga ni primoran streljati, dokler ni vržen v pravo smer, kot ga lovec pričakuje. Ako ga pa strelja "na svoj riziko," je pa tudi sam odgovoren, če ga izgubi, če ga pa zadene, mu je pa tudi štet k njegovemu "skoru."

Zastopnik J. Kic vpraša predsednika in ostalo zbornico, kako je glede "refiri" med klubi ob času tekem in kdo ima pravico odločati. Predsednik pojasni, da vsak klub postavi svojega opazovalca in vsi ti pa izvolijo med seboj glavnega, ki pazi za vse in kliče kdaj je golob ustreljen, če pa kateri izmed opazovalcev vidi kaj napačnega, se ima pravico pritožiti v tem oziru, da se vse poravnava v bratskem duhu.

Zastopnik Kic se zadovolji s tem pojasnilom. Predsednik poroča tudi o stavbi zvezinee blagajne in poda več nasvetov v korist iste. Priporoča zbornici, da bi vsak klub prispeval po \$5.00 v zvezino blagajno za pokritje zvezinih strojkov.

J. Šepic predlaga in Lukežič podpira, da klubi plačajo zopet svojo članarino, kot je bilo to sklenjeno ob ustanovitvi zveze. J. Fortuna stavi dodatek, da klubi plačajo takoj po \$5.00 dolarjev v blagajno in po potrebi pa še od časa do časa. Šepic sprejme ta dodatek in predlog je soglasno sprejet.

Zbornica je tudi za to, da zvezino premoženje ostane še nadalje v rokah zvezinega predsednika.

Predlog, da bi prišli vsi klubi enkrat na leto skupaj (izven strelskih tekem) in priredili skupni piknik, radi tehtnih razlogov, ni dobil zadostne večine. Ker so vse ostale točke dnevnege reda izčrpane, se preide na določevanje plače odbora in volitev istega.

J. Šepic predlaga, da ostane plača odbora, kot je bila do sedaj. J. Fortuna in Sober podpirata in ker ni bilo ugovora, je bil predlog soglasno sprejet.

Zastopnika Lukežič in J. Šepic apelirata na sedanji odbor, da sprejme še nadalje nominacijo. Ostala zbornica se s tem strinja. Ker odbor sprejme nominacijo, je soglasno izvoljen za leto 1941 predsednik J. Lekšan, tajnik F. Krečič.

Ker je s tem dnevi red izčrpan, se solovec predsednik zahvali zastopnikom za vzornost in rovanje ter želi mnogo srebe in zdravega športa v tem letu zaključiti sejo ob 12. uri dopoldne. Joseph Lekšan, predsednik; Fred Krečič, tajnik.

Nevarno lov

Ker se je med prejšnovo vojnovo vojno varovalo delovanje mornarice v največji tajnosti, je le malo izvedelo o napovedi žrtvah angleških minolovcev, so iskali od Nemcev razpoložljive mine na odprtem morju. Tako končani vojni niso ti ljudje ki so odnesli zdravo kožo kaj di pripovedovali svojih zgodb, se spominjali grozot nemških službe, o kateri je eden izmed minolovcev rekel: "Življenje minolovcev je bilo pasje življenje samo z eno razliko, da ni pes pes nikoli doživel kaj podobnega." Vendar pa je bil od teh minočev pomorskih oficirjev, ribičev in prostovoljcev preteklo vojno odvšen angleškega otočja, zakaj pomoči teh ljudi iz vseh držav bila Anglija umirala od gladu, mir, kakršnega bi bili od htevali. Februarja 1. 1917. Nemci neobzirno podmornice vojni. Torpedirali so angleški parnik, ki so ga sredi razpoložili so na tisoče odprtem morju. Potapljeni zavezniško in nevtralnorojsko brodovje. Februarja 3. 430 trgovinskih parnikov. Na najbolj črn dan 19. aprila najbolj črtem mesecu svetovne vojne je bilo potopljeno 11 vinskih in osem ribiških parnikov. Izmed starih parnikov skupno zapustili angleškoje, se eden gotovo ni več Rokavskim prelomom s podmornice razpoložile ske količine min, medtem veliki vojni parniki raziskmine v Belem morju, Biskem zalivu, ob ameriškiob južni kitajski obali, ob Afriki, ob Adenu, ob Indiji, Novi Zelandiji, ob Avstrailiob Ceylonu. Težki topovi na bojnomdovu so bili proti minammoči. Priti so morali na angleški ribiči, da so življenjske potrebe, terih bi bila Anglija umirgladu. V začetku vojne jeAnglija le nekoliko starimiskaterimi so lovili mine. pa so imeli Anglize celodovje 726 opremljenih panikso napravili vsak dan dolgo pot skozi Kanal, dastranili mine in delali potvinskim parnikom. Namostribij lov je odplulo vsakpristanisce na angleškemostotine ribičev na lov s varnimi minami. Mine so polagali in se jo po več sto skupaj (minskaj) pred vhodom v kakovpristanisce na odprtem morjuna onih krajih, kjer plaju navadi trgovinski parnik. Kako pa love mine? Najprosteste jih love na ta način: po dva parnika vlečeta z trebni višini pod morjemneberne naprave. Takšne vrstra in seka žice, s katerimmine pritrdjene na dnu. nato izplavajo na površino, je prav lahko uničiti s topommi krogli ali celo kroglicipuške. Doslej še niso odkrili ki bi minolovcem kazalo, mine, kakor se lahko lovilo ločaj podmornic. Lovci na blodijo po morju, dokler se vijo min na dan ali dokler se zavozijo nanje. Prerazogodi, da minsko polje odkleše po kakšni nesreči. Lahkočemo, da lovci min gledajo dan in vsak trenutek smrti

SATAN IN IŠKARIOT

Po nemškem izvirniku K. Mays

...ve moj brat, kaj je svor-
...
...tisto reč so zabili tule v
...? In kaj so pritrtili z
...
...Trame, ki so jih položili
...prepad. Črez tale prepad
...namreč svojčas držal mostič,
...pricioj vdolbine. Da sva
...strani, bi, mislim, na-
...njegovom robu prav ta-
...vdolbine, kakor so tele."
...razumem. Kje pa je most?"
...mostu seveda ni več."
...ga pa je postavil?"
...tudi ljudje, ki so prvi ko-
...zivo srebro v Almadenu.
...bovali so ga, da so prišli
...prepad. Onstran prepada
...namreč začena rova, ki sega
...pod hrib v rudnik. Tako
...slutim. Po tistem rovu so
...v rudnik in vozili iz nje-
...srebrno rudo."
...kaj pa so podrli tisti ko-
...most?"
...prepad so ga vrgli, ko so
...ostili. Nihče bi naj
...vohoda.
...so tudi tele vdolbine za-
...prstjo. Pa moj mladi
...jih je našel. Ostre oči
...
...omno je dejal:
...bolbin niso našle oči. Z no-
...om otipal prst, mehkejša
...skala.
...da, da ni več mostu —!
...po njem črez prepad in
...ala rova —."
...potrebujeva mostu. Tu-
...njega bova prišla v rova.
...rova v rudnik, upam,
...bova našla bele izseljen-

poizvedovanje.
Trda tema je bila zunaj, zve-
zde še niso prisijale. Stopil
sem mimo skale in šel ob za-
padnem pobočju dalje do se-
vernega ogla.
Nameraval sem poiskati in
pregledati pot na ploščad.
Player je pravil, da se pride na
ploščad po južni in severni
strani. Poskusil sem zaenkrat
na severni strani.
Nisem upal, da bom kaj po-
sebnega poizvedel in našel. V
temi se ne vidi daleč in radi
teme je bila moja pot tudi ne-
varna. Ni sicer bilo verjetno,
da bi koga srečal ali da bi me
kdo čul, pa možno je le bilo.
Umakniti se nisem imel kam v
strmini in moj sprehod se je
utegnil končati zelo slabo in ne-
prijetno.
Kamenje je ležalo naokoli,
večje in manjše, tudi skale. Sed-
del sem na eno tistih skal in
sklenil, da zaenkrat počakam.
Dobro uro sem čakal.
Tiho je bilo okoli mene. Ču-
dno! Nekaj ur sem že bil trdo
ob rudniku, pa še nisem srečal
človeka, niti glasu nisem čul.
Skrivnostna, grozeča tihoča je
zagrinjala kraj, kjer je ječalo
trideset nesrečnih izse-
ljencev globoko pod zemljo —.
Zvezde so posijale, ob njih-
vem svitu se je videlo že precej
daleč in pravkar sem mislil
vstati ter stopiti po strmini, ko
sem čul korake. Po ravnini so
prihajali.
Nekdo je šel v Almaden. Kdo
bi bil —?
Mimo mene je moral priti.
Brž sem počenil za skalo.
Koraki so prihajali naravnost
k skali, za katero sem čepel.
Kmalu sem videl tudi prišleca.
Indijanec je bil —.
Obstal je blizu mene in se
oziral. Ali je koga pričakoval
—? Najbrž. In ker ni nikogar
videl, je stopil še bliže in sedel
na kamen, ki je bil komaj tri
korake oddaljen od mene.
Sitno, skrajno šitno —!
Nazaj se mu nisem mogel
umakniti, vse polno kamenja je
ležalo okoli mene, spotaknil bi
se bil, slišal bi me. Naprej pa
tudi nisem mogel, mimo njega
bi bil moral iti. Druge pomoči
ni bilo, potrpežljivo sem moral
čakati, da bi odšel.
Dolgo je sedel. In spet sem
čul korake.
"Uff —!" je vzkliknil Indija-
nec, vstal in stopil ob hribu.
Nekdo je prihajal.
Judita je bila, lepa židinja.
Zavzel sem se. Kaj je poče-
njala Judita pri Indijancu —?
Kmalu sem zvedel.
Bil sem tisto noč priča lju-
bavnega sestanka, izredno za-
nimiv razgovor sem čul in prav
nič mi ni bilo žal, da sem čakal
celo uro.
Indijanec je prijel Judito za
roko, jo peljal h kamenu, sed-
la sta in se pogovarjala.
Zvedel sem med prisluškov-
njem, da je Indijancu ime Zvi-
ta kača. Bil je torej lastnik šo-
tora, ki sem ga malo prej videl
in ki je bila na njem naslikana
rdeča kača, poveljnik je bil ti-
stih tri sto Yumov, ki so bili za
posadko v Almadenu, ter po-
glavar pod vodstvom. Zvita ka-
ča je bil vsekakor precej iz-
obražen človek, njegov besedni
zaklad angleškega in španskega
jezika je bil izredno bogat. Ju-
dita seveda ni znala druga ko
nemški in je razumela komaj
dvajseti del njegovih angleških
in španskih besed, indijanskega
jezika pa vobče ni razumela.
Zato si z besedami kajpada ni-
sta mogla povedati svojih mis-
li in čustev, nista se razume-
la. Kjer besede niso pomagale,
sta si kazala in namigavala.
Vkljub temu so se jima pripeti-
la nesorazumljenja, ki bi nad
njimi človek lahko obupal.
Pa sporazumela sta se le in
tudi jaz sem ju razumel.

Slepčeva oporoka

Tole je pripovedoval moj pri-
jatelj M.:
"Leta 1872," je začel, "sem
bil praktikant pri notarju N. v
Vicenzi. Neko jutro v mesecu
avgustu, okoli desetih, je vstopil
v pisarno kmet iz Rettorgole in
je prosil notarja, naj bi šel z
njim, da zapiše poslednjo očeto-
vo voljo, ki je bil smrtno bolan.
Notar je želel, da ga spreml-
jam. Na slabi dvokolnici, ki jo
je vlekel staro kljuse, smo odpo-
tovali vsi trije. Sedeži brez bla-
zin so bili zelo neprijetno nado-
mestilo za sijajne naslonjače
katerih sta bila dva suha notar-
ja vajena. N. je ob vsakem
treslaju zamrmral kletvico; tu-
di jaz sem se tresel. Pogumen
kmet pa nam je opisoval očeto-
vo bolezen. Ta je bil tako zvani sle-
pec iz Rettorgole; imel je samo
eno oko.
"Več vidi s tistim očesom," je
spoštljivo rekel žalostni sin, "kot
mi trije s šestimi."
Ne daleč zunaj mesta smo za-
vili z glavne ceste na blatno pot,
kjer je dvokolesnica odskakova-
la hujše, kot prej. K sreči smo
kmalu dospeli na cilj, do grde,
revne hiše, ki je bila v kotu sku-
pine hiš, med svinjskimi hlevi,
v smrdljivi kaluži. Z južne stra-
ni je bila hiša naslonjena na ve-
lik senik in na zračni, suh hod-
nik.
N. in jaz sva hotela vstopiti v
kuhinja, a naš vodnik naju je
opozoril, da bolnika ni v hiši. V
njegovih sobi je bila takšna vro-
čina in takšen smrad, da so ga
moral nesti na senik.
S hodnika smo morali stopiti
po leseni lestvici na senik. N. se
je strašno jezil. Kričal je, da se
mu kaj takega ni nikdar pripeti-

lo in da ne bo stopil na tisto
lestvo. Takoj se je hotel vrniti
v mesto. Medtem pa je kmet dr-
žal lestvo, zagotavljal, da je po-
navljal, da je trdna in zanes-
ljiva; in nekdo na seniku je
zgrabil gornji del lestve ter naju
navduševal: "Pridite, gospod!
Ne bojte se! Je trdna, gospod!"
Niti mene, ker sovražim telo-
vado in alpinizem, ni mikalo
tisto plezanje, a premagalo me
je slednjič čustvo dolžnosti, po-
mešano z radovednostjo, in neka
želja, da bi pozneje to zgodbo
pripovedoval. Z veliko previd-
nostjo sem stopal po lestvi, in
ko sem bil na varnem, sem pre-
pričeval tovariša, da se naj tudi
on potrudil.
Na seniku pa smo morali zelo
paziti, kam bi stopili; grozila je
namreč nevarnost, da se človek
pogrezne. Našli smo siromašno,
umazano ležišče; na njem je le-
žal plešast, mršav stavec, suhih,
rumenelih lic; eno oko je bilo
zaprt, drugo skoraj ugasilo. Di-
hal je težko, a ni bil videti umi-
rajoč. Pri njem sta stala dva
moža; eden na levi, drugi na
desni; dva obrta, suha in zvija-
čna obraza. Eden je držal v ro-
ki vejo in je podil z njo muhe
z obraza umirajočega; drugi mu
je tlačil v usta koščke suhega
kruha in sira.
"Jejte, oče," je dejal, "jejte!"
Nekoliko oddaljena je sedela
na senu starka, ki si je pritiska-
la obraz med dlani. Na drugi
strani so se nekateri kmetje tiho
pogovarjali; bile so očitno pri-
čice. Ni manjkala mizica, niti
stol in ni manjkala niti črninik.
Tako je povedali, da je bolnik
prejšnji dan prejel sveto popot-
nico, da ne govori več, a da vse
razume in da lahko daje znane-
nja. N. pa ni hotel v takih oko-

liščinah napraviti oporoke. Sku-
šali so ga prepričati.
"Oče," je sključen nad umira-
jočim kričal tisti, ki mu je dajal
kruh in sir, "ali pustite meni
prašiča?" Stavec je odkimal.
"Ali ga pustite Titu?" Stari
je pokimal. "In zemljo v Poleg-
ge, komu zapišete?" Stari je
pogledal moža, ki naju je prišel
iskat.
"Gigitu, ali ni res?" Stari je
pokimal. "Vidite, gospod, da ra-
zume vse," je zaključil izprašu-
joči, obrnivši se do N.
Ta je hotel vsak način izpra-
ševati bolnikovo ženo, jokajočo
starko, ki je čepela na senu. Z
naglo govoricjo je ona potrdila,
da je bil Matej pri polni zavesti,
da je dal to še pred pol ure ra-
zume, ko je nasprotoval živi-
nozdravnikovemu nasvetu, kate-
ri je hotel, naj volu pušča kri.
Kar se tiče oporoke, da je že
delj časa poznala možovo voljo.
To je povedala z veliko razdra-
ženostjo in ganjenostjo; zdelo se
je, da je žena dobra in nihče ni
mogel sumiti, da bi hotela nota-
rja preslepiti. In res, ta jo je
izpraševal po potrebnih podat-
kih glede na zakonite dediče in
ležiščino.
Bili so le trije sinovi in vsi
navzočni. Dediščina je bila
mного večja, kot je bilo moči
pričakovati. Obsegala je pribli-
žno 20 hektarjev dobre zemlje,
nekaj v Polegge, nekaj v Rettorgo-
le, drugo hišo v Bertesinella,
mного živine in različna, še ne-
prodana plemena. Kar je žena
povedala, so pričle in otroci po-
trdili.
Notar bi bil želel, da se stare-
mu svetuje, naj se določi povpre-
čni znesek vsaj za en del imetja.
Ni bilo mogoče. Žena, otroci in
priče so opomnili, da je bila mo-

ževa trdna volja ta, da se na-
tlačno napišejo izvestne reči,
ki jih zapusti vsakemu izmed
otrok.
Med pričami je bil neki star-
ček, ki je bil videti nekoliko oli-
kan in je ponudil notarju tobak;
z nasmeškom, polnim zaničeva-
nja, je govoril o nevednosti dru-
gih kmetov in se bahal z lastno
učenostjo. Še preden je bilo
vprašanje rešeno, je zagotavljal,
da se deliži zakoniti.
"Matej, konec je," je rekel
umirajočemu.
Tedaj je začel N. starčka iz-
praševati in jaz sem pisal po
njegovem narekovanju. Tako, s
pomočjo vprašanj in znamenj:
hiše, njive, voli, konjiček, pra-
šič, celo nerodni dvokolesni vo-
ziček, vse je šlo skozi moje pe-
ro v dobro Gigitu, Titu in Chec-
cu, trem sinovom umirajočega.
"In vaša žena?" je kričal N.
"Ali nečete svoji ženi ničesar
zapustiti?"
Stari je odkimal, da ne in vsi
tudi žena, so potrdili, da je bila
to njegova lastna volja.
"Dobro," je mrmral N., "to
bo poskrbel zakon."
"Gospod," je rekla ravnoduš-
na starka, "jaz ne vem, ali mi
kaj pritiče. Lačna sem bila prej
in bom tudi poljš."
Moj predstojnik je ni poslu-
šal in se je pripravil, da bo bral
oporoko na glas. Odstopil sem
mu svoj sedež in medtem ko je
N. bral, sem opazoval lepega pe-
telina, ki je ponosno skočil s hod-
nika na senik. Slišal sem nekaj,
in se obrnil; nasproti mi je sta-
la mlada kmetica z dojenčkom
v naročju; bila je rdeča, razku-
štrana, težko sopeča.
"Kaj delate vi tukaj?" je re-
kla in uprla vame svoje bliska-
joče oči. "Ali ste mene in o-
troka pozabili?"
Nastala je zmeda; starka se
je dvignila in njeni sinovi so se
vrgli proti novodošlici. N. je tu-
di skočil na noge in je vsem ukaz-
al, da se ne smejo ganiti.
"Kdo je ta žena?" je vprašal
ukazujoče.
Mati je odgovorila: "Vam
bom povedala jaz, gospod, kdo
je ona. Razumete, naša hčerka
je. A njej, razumete, ne priti-
če nič; ji ne pritiče nič. Njen
oče ji je dal še preveč. Ji je dal.
A ne vem..."
"Tudi vi, mati!" jo je grenko
prtrgala mlada žena. "Potrpe-
ti moram z brati, ki so ravnali
z menoj vedno ko psi, a vi? Kaj
sem jaz? Ali nisem kri vaše kr-
vi? Ali me hočete tudi vi zata-
jiti? Kaj morete reči vi od me-
ne? Kaj imate reči o mojem mo-
žu?"
"Dovojj, dovolj, dovolj!" je
kričal N. ter raztrgal oporoko.
"Stramujte se vsi skupaj! In kdor
zine, pojde v ječo!"
Priče so bile vse prestrašene,
sinovi so bili vsi črni od jeze,
mati in hči sta preteče gledali.
Medtem ko je N. ves razjarjen
trgal papir v najmanjše koščke,
ni nihče več upal dvigniti gla-
su.
Mlada žena se je nenadoma
stresla in ne da bi se je bil upal
kdo zadržati, je stopila k umira-
jočemu in položila otroka tik
njega.
"Oče," je surovo kričala, "če
hočete, da umrjem od lakote
jaz, bom umrla; a pustite temu
črnu košček polente!"
Ker ni mogel starec napravi-
ti drugega sovražnega znane-
nja, je zaprl edino oko, ki ga je
imel. Nikdar ne bom pozabil
zglavlja z dvema glavama: svet-
lolaso otrokovo glavo, belo kot
mleko in modro šarenico, ki se
je materi smehljala, ter pleša-
sto glavo srditega starca, tem-
nega v senci smrti. Misel, da
smrt — moč temin — obtežuje
eno zglavje in da bo odnesla s
seboj eno od dveh duš, me je
pretresla. Tudi N. je ves zavzet
opazoval ono, kar se mu je do-
zdevalo kot nenavadna šala usode.

del je otroka na postelji; ker je
položaj napačno razumel, se je
njegov obraz razveselil.
"O, dobro, dobro," je rekel.
"Bog bodi hvaljen."
Čtrtek je začel jokati in njego-
va mati ga je hotela dvigniti, a
don Rocco ji ni dovolil. "Pustite,
pustite," je rekel in prijel bol-
nikovo zapestje. "Pustite, da
umrje z angelčkom ob strani.
Čas je prišel." In molil je za
umirajočega.
N., ki ni ljubil takih prizorov,
je rajši stopil dol po lestvici.
Nihče se ni zganil, da bi mu po-
magal; moral sem mu jaz slediti.
A preden sem odšel z njim
peš na pot, radoveden, kot me
poznals, sem stopil za hip spet
gor. Sinovi in priče, vsi so izgi-
nili; ne vem, na katero stran.
Mlada mati je vzela jokajočega
otroka v naročje in se je trudi-
la, da bi ga potolažila s poljubi
in z božanjem, kot da bi le on za-
služil njeno pozornost.
Starka, do zadnjega zvesta
možu, s katerim je delila življe-
nje in kateremu je služila z ne-
ko divji pobožnostjo, je klečala
ob njegovi postelji in molila.
Ko sva hodila čez bujna pol-
lja lesketajoče se koruze in čez
cvetoče travnike, vzdolž visokih
jels, svečano ozaljšanih z vzpe-
njajočimi se trtami, polnimi do-
zorevajočega grozjda, sem mi-
slil, kakaj človeka preživlja vsa
ta lepota nedolžne prirode, to
cvetje, polno življenja in to bla-
goslovljeno sadje, ko ima ta ne-
hvaležni človek v svojem srcu to-
liko zlobne pohlepnosti, sebično-
sti in toliko ostudnega sovra-
štva!
"Jaz ne razumem," je zaklju-
čil prijatelj N. "Mora že biti
kakšen pogrešek v sistemu, po
katerem se okoriščajo ljudje s
temi božjimi darovi."
"Tudi jaz se bojim," sem re-
kel, "bojim se, da je sebičnost v
njih vkoreninjena. A pustimo,
naj uredi Gospodar zemlje in
vsega človeštva! On bo že našel
pravo zdravilo!"
(Antonio Fogazzaro)

Nemci, ki se tako radi zgražajo nad grozovitostmi angleških letalcev, sami kaj ma-
lo upoštevajo mednarodno pravo. Slika nam kaže porušeno bolnišnico v Londonu, kate-
ro so razdejale nemške bombe. Skupina bolničark gleda na razvaline.

Slika nam kaže "slavno" italijansko vojaštvo, ki se vsiplje v Albanijo. Potem ko je
bila premagana Jugoslavija in Grčija si je tudi ta "junaška" italijanska armada upla-
vkovakati v s krvjo junakov napoljeno zemljo, katere s svojo lastno močjo prej ni mogla
zavzeti.

MALI OGLASI

Kokoši naprodaj
Dobro nesejo; 10 turških čič-
kic (bandies). Pokličite Hen-
derson 2716. (113)

Delo dobi ženska
da bi varovala štiri-letnega
otroka od 7 zjutraj do 5 popold-
ne. Slovenka ima prednost.
Oglasite se po petih zvečer na
927 Maud Ave. (113)

Naznanilo
Vljudno naznanjamo vsem
našim klijentom, da je tudi
vsled smrti Mr. Breskvarja vse-
eno urad odprt in posluje; v
vseh ozirih naj se ljudje zaup-
no obrnejo na naš urad, kjer
bodo točno in solidno postre-
ženi.
Haffner Insurance Agency
6106 St. Clair Ave.
ENDicott 5127 (May 17)

Trava naprodaj
Proda se lepa trava (Creeping
Bend). Vprašajte pri Frank
Novinc, 23250 Ivan Ave., vogal
232. St., Euclid, O., telefon IVan-
hoe 4991-W.
(May 9, 13, 15, 21, 23, 27)

Prihranite si denar
Imejte vedno doma zaboj pi-
ve, ki vas stane samo \$1.95.
Emery's Bar
LIQUOR — BEER — WINE
961 Addison Rd.
odprto do 2:30 zjutraj
(May 9, 10, 13, 15, 17, 20, 22, 24, 27, 29)

Oblak Furniture Co.
TRGOVINA S POHISTVOM
Pohištvo in vse potrebšćine
za dom
6612 ST. CLAIR AVE.
HENDERSON 2975

Sigrd Undset:

KRISTINA — LAVRANSOVA HČI

III—KRIŽ

V mrzlem, treznem obupu je hodila med otrokom na mrtvaškem odru in bolnimi sinovi. Munan je ležal v stari izbi, kjer je najpoprej ležal otroček in nato oče — trije mrlči v manj kot enem letu na njenem dvoru. S srcem, skrčenim od strahu, toda vsa otrpla in nema je čakala, kdaj umre naslednji — čakala je tega kot neizbežne usode. Nikdar poprej ni dovolj pripoznala, kaj je dobila, ko ji je Bog podaril toliko otrok. Najhuje pa je bilo, da je to vendarle nekako pripoznala. Toda mislila je veliko bolj na nadloge in bolečine, na strah in boj — čeprav je vedno znova, ko se ji je tožilo za otrokom, ki je odrasel njenemu naročju, in ko se je veselila novega otroka, ki ji je ležal na prsih, okusila — da je radost neizrekljivo večja kot trud in bolečina. Nekoč je mrmrala, češ, oče njenih otrok je tako nezanesljiv človek, da le malo misli na rod, ki bo živel za njim. Vedno je pozabljala, da nikdar ni bil drugačen, tudi takrat ne, ko je prekršila božjo postavo in pogazila svoj rod, samo da bi ga dobila.

Zdaj so ga odtrgali od nje. Ona pa čaka, da bo morala gledati, kako ji drug za drugim mro sinovi. Morda bo nazadnje morala ostati sama v življenju, mati brez otrok.

Toliko je stvari, ki jih je videla pač že poprej, ne da bi bila seveda mnogo razmišljala o njih, takrat ko je gledala svet skozi meglo svoje in Erlendove ljubezni. Opazila je sicer, da se Naakve zaveda prvorojstva med brati in da čuti dolžnost, da jim mora v vsem dajati zgled. Videla je tudi, da ima Munana močno rad. Kljub temu jo je pretreslo kot nekaj nepričakovanega, ko je videla njegovo silno žalost nad smrtjo najmlajšega brata.

Vendar so drugi sinovi po dolgem času le ozdraveli. Na velikonočno nedeljo je že lahko šla s štirimi sinovi v cerkev — Bjorgulf je bil še v postelji in Ivar je bil preslab, da bi šel iz hiše. Lavrans se je bil precej potegnil, medtem ko je ležal na bolniški postelji, in tudi sicer je bilo videti, kot bi zaradi dogodkov zadnjega pol leta dozorrel preko svoje starosti.

Takrat se je Kristini zazdelo, da je že stara. Menila je, da je žena še mlada, dokler ima majhne otroke, ki ji ponoči spiyo v naročju, se ji podnevi igrajo ob nogah in nenehoma potrebujejo njene skrbi. Kadar pa otroci odrastejo njenim rokam, tedaj je že stara.

Nejn novi svak Jammaelt Halvardsson je dejal, da so Erlendovi sinovi še zelo mladi in da ona sama še nima mnogo čez štirideset let, gotovo bo sama kmalu prišla na to, da se mora drugič poročiti, saj vendar potrebuje moža, ki jo bo podpiral pri gospodarstvu in vzgoji mlajših sinov. Našel ji je več vrlih mož, ki bi bili po njegovem mnenju kakor nalašč za Kristino — jeseni naj njeega in Ramborgo obišče na Aelinu, pa bo poskrbel za to, da se snide s temi možmi, in potem se bodo kaj več pogovorili o teh stvareh.

Kristina se je medlo nasmehnila, res je — več kot štirideset let nima. Ako bi bila ona slišala o kakšni drugi ženski, da je v tej starosti in s kopicco nedoraslih otrok že ovdovela, bi isto rekla kakor Jammaelt — tudi ona bi mislila,

naj se ta ženska zopet poroči in si pri novem možu poišče oporo, tem bolj, ker mu vendar še vedno lahko rodi otroke. Sama pa tega ne mara —

Kmalu po velikonočnih praznikih je Jammaelt z Aelino prišel na Jorundgaard, in Kristina je tedaj drugič videla novega moža svoje sestre. S sinovi ni bila šla niti na Dyfrin k zaročni gostiji niti na Aelin k poroki. Obe slovesnosti sta se obhajali hitro zapored, tisto pomlad, ko je pričakovala svojega zadnjega otroka. Brž ko je bil Jammaelt zvedel za smrt Erlend Nikulaussona, je prihitel v Sil; z besedo in dejanjem je pomagal sestri in nečakom svoje žene, uredil, kot je najbolje vedel in znal, vse, kar je bilo po Erlendovi smrti treba ukreniti, in prevzel tožbo zoper ubijalce, ker ni bil še nobeden izmed Erlendovih sinov polnoleten. Toda nič tega, kar se je dogajalo okrog Kristine, ni tedaj podrl v njeno zavest. Celo obsodbe Gudmunda Toressona, ki so ga spoznali krivega Erlendove smrti, ji po vsem videzu ni bilo mar.

To pot je veliko več govorila s vsakom in ji je bil prav všeč. Mlad ni bil več — bil je istih let kot Simon Darre — zanesljiv in miren človek, velik, rejen in močno temne polti, prav lepega obraza in precej upognjenega hrbita. Z Gautejem sta si bila tako dobra prijatelja. Naakve in Borgulf sta se bila po očetovi smrti še bolj navezala drug na drugega in se vsem drugim odtegnila. Ivar in Skule pa sta dejala materi, da jima je Jammaelt čisto po volji, — "kljub temu se nama zdi, da bi bila Ramborg lepše počastila Simonov spomin, ako bi bila še nekaj časa ostala vdova — saj se navsezadnje ta njen novi mož nikakor ne more meriti z njim." Kristina je videla, da se ta dva neugnanca še dobro spominjata Simona Andressona: on ju je smel pokarati z ostro besedo kakor tudi s krotko salo, čeprav tadvna nestrpnega od staršev nista prenesla nobenega opomina, ne da bi se jima oči od jeze iskriale in ne da bi stiskala pesti.

Medtem ko je bil Jammaelt na Jorundgaardu, je prišel tudi Munan Baardsson h Kristini v goste. Od nekdanjega viteza Poskoka ni več dosti ostalo. Prejšnje časa je bil na oko velik in postaven mož, s svojim težkim telesom se je tedaj kar dostojno kretal, tako da je bil videti večji in imenitnejši, kot je bil. Zdaj pa ga je bila udnica skrivnčila in koža je kar mahedrala okrog njegovega mršavega telesa, bil je malone kot majčken stariha s plešasto lobanjo in le nekaj ubogimi čopki mehkih belih las okrog tilnika. Nekoč mu je modrika-sto obrta brada pokrivala napeti, mesnati obraz s temnim puhom, zdaj pa so mu sive koccine poganjale v vseh mlahavih gubah podbradka in vratu, kamor je le težko prišel z britvijo. Imel je rdeče obrobljene oči, iz ustnih kotov se mu je počejala slina — in poleg tega mu je delal velike preglavice bolni želodec.

Z njim je prišel sin Inge, ki so ga ljudje po njegovi materi imenovali Flugo; bil je že starejši človek. Oče je bil temu sinu lepo ugledil pot med svet, ga bogato oženil in pri škofu Halvardu dosegel, da se je potegnil zanj — Munan je bil poročen s škofovo sestrično in zato je bil gospod Halvard brž

pripravljen, pomagati Ingu do blagostanja, da ne bi odjedal kruha otrokom gospe Katarine. Škof je v hedemarkenskem okrožju izvrševal oblast upravnika, in tako je Inga Munanssona imenoval za svojega namestnika, tako da je le-ta imel zdaj v Skaunu in Ridabu precej posestev. Tudi njegova mati si je bila v tistem kraju kupila dvor. Zdaj je bila molitvena in darežljiva žena; storila je tudi obljubo, da bo odslej pa do smrti živela čisto življenje. "No, saj še ni ne stara ne onemogla," je užaljeno rekel gospod Munan, ko je videl, da se je Kristina nasmehnila. On bi bil seveda rad videl, da bi se Brynhild preselila k njemu in mu gospodinjila na njegovem dvoru v bližini Hamarja, a ona tega ni marala.

Življenje mu na stara leta nudi tako malo veselja, je tožil gospod Munan. Njegovi otroci so tako prepirljivi — čeprav jih je rodila ista mati, žive neprestano v sovraštvu, pa tudi s popolibrati in sestrami so si v laseh. Najhuša je najmlajša hči, ki jo je imel z neko prilžnico, ko je bil poročen, tako da ji ne more zapustiti nobene dediščine, in zato odira očeta, dokler je še živ, kolikor le more. Vdova je in se je naselila na Skogheimu, na tistem dvoru, kjer gospod Munan prav za

Rt. Rev. Henry W. Hobson, episkopalni škof iz Cincinnati, pravi, da bi Zed, države morale pomagati z vsemi sredstvi in če bi bilo potrebno tudi z vojaštvom, samo da se porazi Hitlerja. Omenjeni škof je dobil že v prvi svetovni vojni odlikovanje zaslužnega križca.

prav prebiva; ne oče ne bratje in sestre, nihče je ne more odondod pregnati. Munan se je neznansko boji, kadar pa se hoče preseliti h kateremu izmed drugih otrok, ga tudi tam nadlegujejo z jadikovanjem o lakomnosti in nepoštenem ravnanju ostalih bratov in sester. Najbolje se še počuti pri svoji najmlajši zakonski hčeri, ki živi kot redovnica v Gimsoju. Zelo rad ostane nekaj časa tamkaj v gostišču in tedaj se na vse kriplje trudi, da bi si po hčerinih navodilih očistil dušo s pokoro in molitvijo, toda dolgo ne strpi tamkaj. Kristina ni mogla verjeti, da bi bili Brynhildini sinovi toliko prijaznejši nasproti očetu kot drugi otroci, v tem pa se Munan Baardsson ni strinjal z njo. Izmed vseh potomcev jih ima najrajši.

Čeprav je bil ta svak tako klavrn možak, se je vendar v pomenkih z njim prvič pokazalo, da začenja Kristinina toga žalost malo popuščati. Gospod Munan je od zore do mraka govoril o Erlendu — ako ni tarna o svojih lastnih nadlogah, je govoril samo o mrtvem bratrancu in se ponašal z njegovimi dejanji — najrajši pa z njegovo vražjo mladostjo: z Erlendovo divjo objestnostjo, takoj ko je prvič prišel med svet, od doma na Husabyju, kjer je živela gospa Magnhild in se jezila nad njegovim očetom in se je oče jezil nad najstarejšim sinom, ko je prišel s Hestaesa in od pobožnega, resnobnega rednika, gospoda Baarda. Človek bi bil dejal, da bo čenčanje gospoda Munana čudna tolažba za Erlendovo žalostno vdovo. Toda vitez je svojega mladega sorodnika po svoje vendar ljubil in vedno trdil, da Erlend vse druge moške prekaša v lepoti, pogumu — da, celo v bistrumnosti, samo da mu ni bilo do tega, da bi jo bil uporabil, je naglo pristavil Munan. In čeprav se je Kristini vsiljevala misel, kako bore malo je bilo pač Erlendu v prid, da je s tem sorodnikom, ki mu je bil za učitelja in vodjo, prišel šestnajst let star v kraljevo spremstvo, se je vendar nehote smehljala, žalostno in nežno, kadar je Munan Baardsson tako neutrudno klepetal, da se mu je slina cedila iz ustnih kotičkov in da so mu tekale solze

iz starih, rdeče obrobljenih oči — pripovedoval je o Erlendovi žareče veseli radoživosti, ko je bil še mlad kot rosna kaplja, preden je zabredel v tisto nesrečo z Elino Ormovo in si za vse življenje osmolil krila. Jammaelt Halvardsson, ki je bil zatopljen v resen pogovor z Gautejem in Naakvejem, se je osuplo oziral k svakinji. S tem grdim starcem in Ulfom Halvardssonom, ki se ga je Jammaelt nekoliko bal, je bila sedla na klop in se smehljala, ko se je pomenkovala z njima ter jima nalivala pijače — nikdar še ni bil videl njenega smehljaja, ampak lepo ji je pristajal, in njen tihi, drobni smeh je zvenel čisto deklško.

Jammaelt je menil, da nikakor ne gre, da bi mati obržala vseh šest sinov doma na svojem dvoru. Naj nihče ne pričakuje, da bo kak bogat ali enakoroden mož hotel dati svojo hčer ali sorodnico Niklausu za ženo, ako bi vseh pet bratov ostalo pri njem in se morda celo po njegovi ženitvi preživljalo s tem, kar se pridelava na dvoru. In fantu bo pač treba poiskati ženo — dvajset zim je star in krepak je tudi videti. Zato je hotel Jammaelt, kadar odide spet na jug, vzeti Ivarja in Skuleta s seboj, tam bo že našel kakšno priliko, da si utrepta pot med svet. —

V Chicagu je bil umorjen urednik italijanskega lista, John F. Arena. Umor je bil izvršen, ko je Arena zapuščen gledališče. Par ur pred umorom je še dajal poročila Diesovemu odboru o delovanju fašistov in vohunov v tej deželi, kar je bilo gotovo vzrok tega umora.

"Anglija ne more zmagati" — je poudarjal bivši pilot, kornik, Charles A. Lindbergh na velikem shodu v New Yorku. Slika je bila posneta ob priliki govora, katerega je poslušala nabito polna dvorana in krog 35,000 ljudi pa sploh v dvorano ni moglo in so stali zunaj.

GIVE
 LOVE THY NEIGHBOR...
 BEAR YE ONE ANOTHER'S BURDENS...
CATHOLIC CHARITIES
 Week of May 11th to May 18th
 Every Catholic a Member

Najboljšo Garancijo Zavarovalnine Jamči Vam in Vašim Otrokom

KRANJSKO-SLOVENSKA KATOLIŠKA JEDNOTA

Najstarejša slovenska podporna organizacija v Ameriki... Posluje že 47. leto

Članstvo 37,000 Premoženje \$4,500,000

Solventnost K. S. K. Jednote znaša 125.19%

Če hočeš dobro sebi in svojim dragim, zavaruj se pri najboljši, posrešeni in nadsolventni podporni organizaciji.

KRANJSKO-SLOVENSKI KATOLIŠKI JEDNOTI, kjer se lahko zavaruješ za smrtnine, razne poškodbe, operacije, bolezni in onemoglosti.

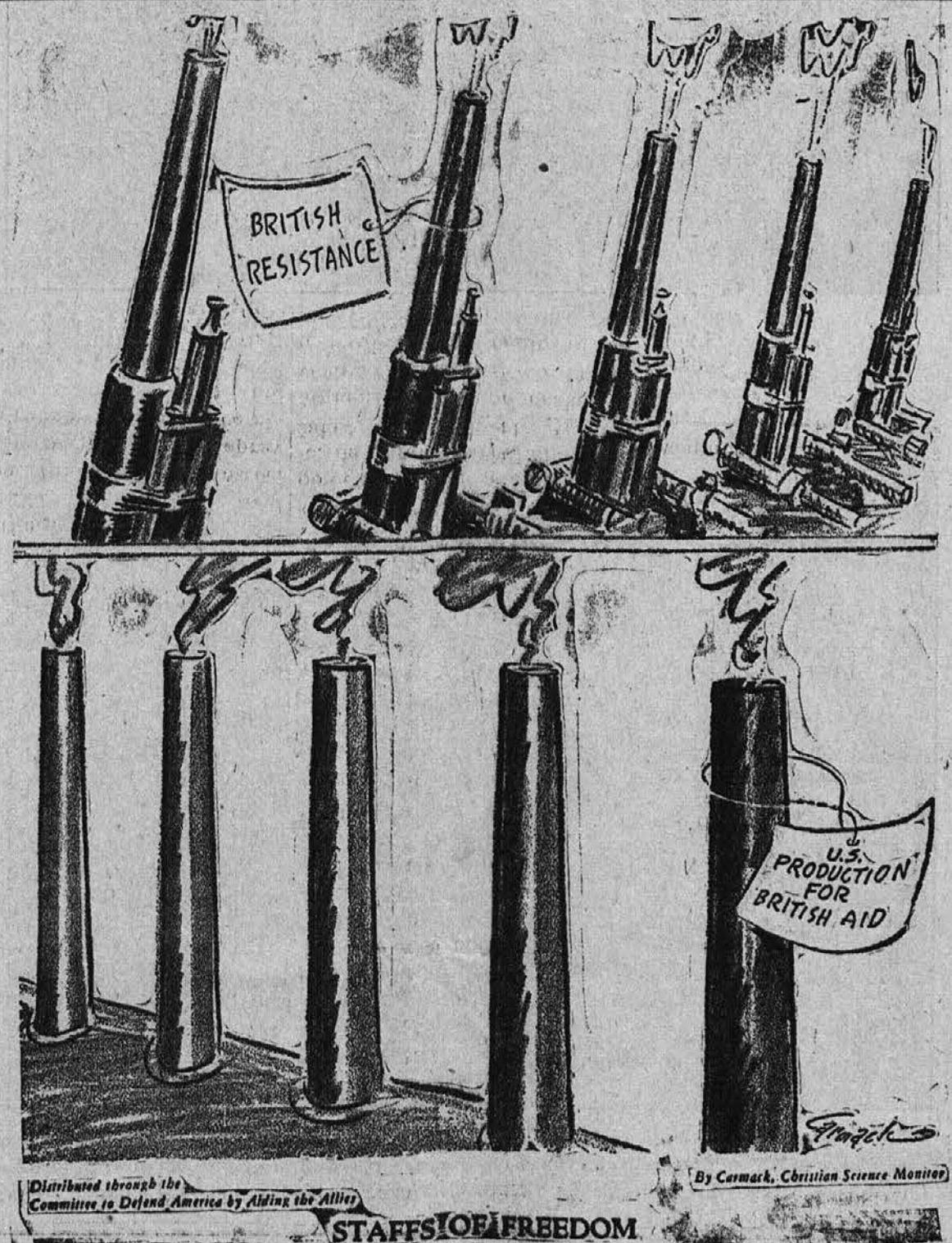
K. S. K. JEDNOTA sprejema moške in ženske od 16. do 60. let; otroke pa takoj po rojstvu in do 16. leta pod svoje okrilje.

K. S. K. JEDNOTA izdaja najmodernejše vrste certifikate sedanje dobe od \$250.00 do \$5,000.00.

K. S. K. JEDNOTA je prava mati vdov in sirot. Če še nisi član ali članica te močnega in bogate katoliške podporne organizacije, pridi se in pristopi takoj.

Za pojasnila o zavarovanju in za vse druge podrobnosti se obrni na uradnike in uradnice kraljevih društev K. S. K. Jednote, ali pa na:

GLAVNI URAD
 351-353 No. Chicago St. Joliet, Ill.

Distributed through the Committee to Defend America by Aiding the Allies. By Carmack, Christian Science Monitor. STAFFS OF FREEDOM